

PERINTÖ

ABO OCH ST. KARINS
KYRKOGA SAMFÄLLIGHETS
CENTRALREGISTER
FÖRSAMLINGSBYRÅ
ÖPPNA
KL. 8-12.30
LÖRDAGAR STÄNGT

Vuosi-
kertomus
2012

Turun ja Kaarinan
seurakuntayhtymä



Kansan kirkko vuonna 2012

● **Muutaman viime vuoden tapaan** kerromme edellisen vuoden toiminnastamme tavanomaisesti vuosikertomustyylisiä poiketen. Kerromme esimerkkien voimalla siitä, mitä viime vuonna näimme toiminnassamme tärkeinä asioina. Kaikkien suomalaisten toimintaympäristö on jatkuvassa muutoksessa ja kirkon tehtävänä on tarjota henkistä turvasatamaa kaikille meillemme, jotka joka päivä joudumme olemaan sopeutujia. Edustamme toivoa ja välittämistä ja monelle pelkkä kirkontornin näkeminen tai kirkon kellon lyönti on elämän uskoa antava asia. Kirkon kynnyksen ei pidä olla korkeampi kuin mihin jokainen jäsenemme yltää.

Matalan kynnyksen linja ei tunnu aina uskottavalta, jos seuraa kirkon oppikeskustelua tai organisaatiomietintöjä. Kun kirkon sisäpiirit käyvät näistä asioista julkista keskustelua, on lähellä vaara, ettei seurakuntalainen pysty seuraamaan keskustelun viivahteita ja taidokkaasti piilotettuja sivalluksia. Siksin pyrimme vuosikertomusliitteessä selkeään kerrontaan.



● **Viime vuoden** merkittäviä teemoja oli Turussa perustetun ja täällä juhliteen Suomen Piiliseuran 200-vuotisjuhliin kytkeytynyt raamattukampanja. Johtoajatuksenamme oli korostaa Raamatun pysyvää merkitystä suomalaiselle kulttuuriperinnölle ja aivan jokapäiväiselle ajattelulle. Meillä kirkko on vuosia pitänyt olennaisena kaikkien kansalaisten – nuorten ja vanhojen, naisten ja miesten sivistystason nostoa. Varmaankin kaikkia suomalaisia yhdistänyt idea yksilön vastuun ja yhteisöllisyyden yhteen kuulumisesta on mahdollistanut nykyisenkaltaisen Suomen, joka monilla mittareilla on maailman huippumaa. Me kirkon jäsenet voimme todeta kirkon onnistuneen monistavuoitessa työssään inhimillisen yhteiskuntaihanteen ja terveen kristillisen identiteetin rakentajana. Tämä työ jatkuu.

● **Raamattu opettaa**, että ihminen ei ole täydellinen. Kirkkokaan ei ole täydellinen. Edelleenkin emme ole pystyneet vakuuttamaan kaikkia jäseniämme kristillisen kirkon yhteyttä luovasta tehtävästä, vaan joudumme vastakohtaisuuksia etsivässä mediailmastossa liian usein altavastajaan asemaan.

Toivon, että vuosikertomukseen tutustuminen rohkaisee lukijoita hahmottamaan omaa rooliaan tässä yhteyden liikkeessä, jonka maallisen vetovastuun tavallinen kansa sai pari tuhatta vuotta sitten. Tarkemmista yksityiskohdista kiinnostuneet voivat tutustua täydelliseen toimintakertomukseemme nettiosoitteessa www.turunseurakunnat.fi.

Hannu Kallio
Seurakuntayhtymän hallintojohtaja



PERINTÖ

"Teille on saapunut paketti Amerikasta. Milloin pääsisitte noutamaan sen?"



matkahuollosta eikä postista vaan seurakuntayhtymän keskusrekisteristä.

Ääni puhelimesta oli ollut ystävällinen. Puhuja oli ensin tarkistanut, että oli soittanut tarkoitamalleen henkilölle.

"Eipä taida muita saman nimisiä olla", Aarre oli todennut.

Aarre Johannes Kantojuuri. Aikanaan koulussa häntä oli nolottanut sanoa nimensä. Aina joku vitsiniekkä oli puhjennut laulamaan "On meillä aarre verratton". Sitten vielä Kantojuuri. Aikuisena nimeni oli tuntunut kohtalon pilalta. Sukua oli jäljellä hän ja isä.

Viime vuosina ei ollut tarvinnut esittäytyä. Eihän hän ketään vieraita ihmisiä tavannut. Harvoille tutuille hän oli Arska vaan.

Kun soittaja oli kertonut asiansa, Aarre oli ilmoittanut tulewansa heti.

* * *

Ulkona pyrytti. Aarre harppoi tuskua vastaan niin, että hengästy. Hän oli ihmeissään. Puhelu ei ollut tullut

Hetken aikaa Aarre oli miettinyt, mikä ihmeen keskusrekisteri. Sitten hänelle valkeni, että aiemmin sitä kutsuttiin kirkkoherranvirastoksi.

Hän ei muistanut, milloin oli viimeksi asioinut virastossa. Varmaankin kauan sitten isän kanssa järjestäessään äidin hautajaisia.

Nyt sitten tämä paketti. Mikä ihme se oli? Kuka lähettäisi hänelle paketin Amerikasta? Hän ei ollut tilannut mitään. Ei varsinkaan seurakunnan kautta.

"Mitä paketissa on?" Aarre kysyi virkailijalta keskusrekisterin tiskillä.

"Emme tiedä", virkailija sanoi ja nosti paketin tiskille. "Sehän on osoitettu teille."

Paketti ei ollut kovin suuri eikä painava. Sen päällä oli Aarren nimi.

"Miten löysitte minut?" hän kysyi.

Virkailija hymyili.

"Paketin mukana tuli lähete. Siinä mainittiin teidän syntymäaikaanne.

Täällä on totuttu etsimään johtolankoja

Julkaisija

Turun ja Kaarinan seurakuntayhtymä

Toimikunta

Paula Heino
Irma Hokka
Hannu Hurme
Armi Laaksonen
Mervi Sipilä-Koski
Nalle Öhman

Tekstit

Tytti Issakainen

Kuvat

Timo Jakonen
Erkki Kiiski

Taitto

Erkki Kiiski

Tapahtumia vuonna 2012 Turun ja Kaarinan seurakunnissa

● **Kirkko on meidän. Jäsenet muodostavat seurakunnan. Tarvitaan silmiä ja korvia, käsiä ja jalkoja, päätä ja sydäntä – kaikkia jäseniä. Vuonna 2012 seurakuntien tilaisuuksia suunnitteli ja toteutti suuri joukko tavallisia jäseniä. Jokainen tapahtumiin tuleva osallistuu yhteyteen omalla olemisellaan, laulullaan ja tuellaan. Ovi on auki kaikille.**



Maarian vapaaehtoisia siunattavana kotikirkon alttarilla.



Arkipiispa paneelikeskustelussa opiskelijoiden kanssa.

● **Kynttilänpäivänä** siunattiin Maarian kirkossa 17 vapaaehtoista, joista suurin osa osallistui vastuun kantamiseen Maarian seurakunnan diakoniassa. Seurakuntien vapaaehtoisten määrä nousee pariin tuhanteen. Kaikki vapaaehtoiset eivät kuulu kirkkoon, mutta haluavat olla mukana auttamassa ja tekemässä hyvää.

● **Piikkiön seurakunnassa** oli viilskettä lokakuussa piispantarkastuksessa. Arkipiispa **Kari Mäkinen** tapasi muun muassa koululaisia, partiolaisia, luonnonsuojeluväkeä, Kaarinan kaupungin johtoa, hoitokodissa asuvia vanhuksia ja sosiaalityön kenttäväkeä.

● **Opiskelijat ja nuoret aikuiset** alkoi ladata henkisiä akkujaan Maarian seurakunnassa torstai-iltoisin kerran kuussa. Lataamo tarjosi lepoa ja virkistystä arjen hulinan keskellä.



Rotta kotona!

● **Kirkonrotta Rouskis** sai oman pesäkolon Tuomiokirkkoon jouluaikaan. Lapset pääsivät kurkistelemaan Rouskiksen kotiin. Siimahäntä oli lapsille tuttu muun muassa lastenkirkko.fi:n joulukalenterista.

Kotipesän rakensivat lastenohjaajat **Lotta Leppänen** ja **Laura Lahtinen**. Lastenkirkko.fi:n joulukalenteri keräsi vuonna 2012 jouluaikaan noin 185.000 kävijän näkyvyyden.

● **Neljäkymmentä** luovia aloja harrastavaa nuorta laittoi ideansa likoon Heimokäräjillä syyskuussa. Käräjillä syntyi teatterin, musiikin, valokuvauksen, kirjoittamisen ja muiden alojen ryhmiä, jotka lähtivät ideoimaan alansa toimintaa seurakunnissa.

Palveleva rekisteri

● Kun seurakuntalainen tarvitsee virkatodistuksen, se tilataan seurakuntayhtymän keskusrekisteristä. Virasto palvelee yleisöä myös kaste- ja avioliittoasioissa. Rekisteri pitää yllä seurakuntien kirkonkirjoja ja väestörekisteritietoja. Esimerkiksi perunkirjoituksessa tarvittava sukuselvitys tilataan rekisteristä. Sukututkimusta varten rekisteristä saa tietoja 1860-luvun loppupuolelta lähtien. Keskusrekisteri sijaitsee Turun ja Kaarinan seurakuntayhtymän toimitalossa Eerikinkatu 3:ssa.



sukututkimuksiakin varten. Teidän osoitteenne löytyi helposti.”

Virkailija ojensi Aarrelle lähetekirjeen.

Kirje oli kirjoitettu englanniksi. Michiganelaisen kirkon pastori pyysi siinä Turun seurakuntaa toimittamaan paketin Mr. Aarre Johannes Kantojuurelle, joka asui ehkä Turussa. Paketti oli Mr. Aarren tädiltä, Edla Anna-Maria Salmiselta. Edla oli elänyt pitkän kauniin elämän ja päässyt nyt Taivaan kotiin. Hän oli ollut nöyrä kristitty, oikea aarre – ”a real treasure”, pastori kirjoitti. Edla, jolla ei ollut omia lapsia, oli rahoittanut kirkon lastenkodin toimintaa. Hänen tahtonsa oli, että hänen arvokkain perintönsä tulisi lähimmälle sukulaiselle, Mr. Aarrelle. Edla oli muistanut Mr. Aarrea joka päivä rukouksissaan.

Aarre liikahti vaivautuneesti. Joku tuntematon on rukoillut... Ei hän tuntenut ketään Edla-tätiä Amerikasta.

Mutta paketti oli nyt tässä, hänelle osoitettu. Lähetäjän oli täytynyt olla

äveriäs, kun kerran oli pitänyt lastenko-tiakin pystyssä. Oli kuka oli – mahtaisi-ko paketti sisältää mojavon perinnön?

Aarre kiitti, otti paketin kainaloonsa ja lähti. Lumisade oli tihentynyt. Tuuli tuprutti askelten jäljet heti umpeen.

Kotona Aarre avasi malttamatto-mana paketin. Monen paperikerroksen suojista kuoriutui esiin paksu kirjekuori ja mustakantinen, kulunut kirja.

Kirjekuoressa oli kymmenen dolla-rin seteli, laulumoniste nuotteineen, piirustuksia, jotka olivat selvästi lasten tekemiä, ja kovakantinen vihko, johon oli kirjoitettu reseptejä.



Kirjan kannessa kumpuili pyöreä ko-hokuvio, jonka tekstistä ei oikein saanut selvää. Kannen sisäpuolelle ja tyhjille alkulehdille oli pienellä käsialalla kirjoitettu nimiä ja päivämääriä. Nimilehdellä luki vanhanaikaisin kirjaimin:

*Uusi Testamentti ja Psaltari.
Englannin ja ulkomaan
Piplia-seuran kustantama.
Helsingissä, Suomalaisen
Kirjallisuuden Seuran
kirjapainossa, 1866.*

Hartiat painuivat kasaan. Aarre sysäsi kirjan käsistään. Hän vääntäytyi ikku-nan luo ja tuijotti pyrymuuria.

Tämmöinen touhu mokoman takia. Olisihan se pitänyt arvata. Näin hänelle kävi aina. Toiveet pettivät. Kuinka monta kertaa hän oli lähettänyt työhakemuksenkin toivoa täynnä. Turhaan.

80-luku oli toista. Häntä houkuteltiin firmasta toiseen. Hän syöksyi atk-alan nousukierteen mukana ja paahtoi vuosi-

kausia pyöreitä päiviä. Siinä pyörytyksessä ystävät linkoutuivat hänen elämästään ulkokehälle ja lopulta näkymättömiin. Oli vain yksi himo ja pakko: työ.

Nyt ei viisikymppisiä ohjelmoijia enää tarvittu. Ei ainakaan niitä, joiden pape-reissa ammotti vuosien aukko loppuun palamisen vuoksi.

Aika valui päivästä toiseen tuijotel-lessa tietokoneen ruutua ja harhaillessa netissä tietämättä, mitä etsi. Tai sitten hän tuijotti asunnon ainoasta ikkunasta vastapäistä taloa, jonka takaa kurkotteli Tuomiokirkon torni.

Paketti oli saanut hänet pitkästä aikaa lähtemään edes ulos. Tuloksena kasa jon-kun mummon muistoja, arvottomia papereita.

Aarre vilkaisi pöydällä retkottavaa kir-jaa. Sen välistä pilkotti jotakin. Hän avasi kirjan ja säpsähti.

Sivujen välissä oli valokuva. Siinä hä-nen äitinsä ja isänsä hymyilivät nuorina ja juhlatamaineissa. Heidän vierellään aurinkoisen oloinen nainen piteli sylis-

sään vauvaa, jolla oli kastemekko. He seisivat kiviportailla. Heidän takanaan kohosi selvästi Tuomiokirkon tumma ovi kaarevassa kehyksessään.

Valokuvan taakse oli kirjoitettu: ”Aarre Johannes 26.5.1962 Turku.”

Aarre oli syntynyt samana vuonna maaliskuun 24. päivänä. Hän tajusi olevansa kuvan lapsi kastemekossa. Tuomiokirkossako hänet kastettiin? Kuka oli nainen, jonka sylissä hän oli? Oliko tässä sala-peräinen Amerikan Edla?

Selviäisikö kirjan ensilehdille kirjoitetuista nimistä jotakin? Aarre alkoi tutkia niitä.

Alussa oli tuntemattomia nimiä 1700-luvulta lähtien: Evert, Sofia, Signe, Matti... 1800-luvulla syntyneet ja 1920-luvulla kuolleet Johannes ja Maria oli kehystetty. Heidän alapuolellaan lueteltiin 1900-luvun ensikymmenillä syntyneet Mikko, Edla ja Martta. Martan perässä oli Aarren äidin nimi ja hänen jälkeensä ”Aarre Johannes”.

Aarre ponnahti ylös. Martta oli hänen äidinäitinsä! Edlan täytyi olla siis Mar-tan sisko, äidin täti – ja hänen oma kummitätinsä! Äidin puheissa Edla oli ollut aina Ella-täti, joka oli muuttanut Amerikkaan. Miten hän ei ollut sitä tajunnut?

Tässä hänellä oli edessään selvitys su-vusta, josta hän ollut tiennyt juuri mitään.

Pulssi tiheni. Huone kävi liian pieneksi kiivaalle askelille. Aarre tempaisi takin ylleen, juoksi portaat alas ja ulos.

Pyry oli lakannut. Aarre suuntasi Tuomiokirkolle.



● **Keväällä** Tuomiokirkossa järjestetty laulukoulu ”laulutaidottomille” sai jymymenestyksen. Sata osanottajaa ryntäsi mukaan heti. Laulukoulu uusittiin onnistuneesti syksyllä. Parinkymppin osallistujamaksut menivät Yhteisvas-tuu-keräykselle.



Kanttori Anu Åberg laulaa itse ja laulattaa laulutaidottomia.

● **Maarian seurakunnan** vapaaehtois-työntekijät veivät joulutervehdyksen alueen yksin asuville vanhuksille. Tu-liaisina oli kahvipaketti ja joululehti. Tapaaminen ja rupatteluhetki olivat joululahja niin asukkaalle kuin vieraili-joillekin.

● **Valtakunnallinen** evankeliumi-juhla kokosi kesäkuussa yli 10.000 ihmistä Kupittaaan kentälle sanan ja musiikin ääreen. Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen ja Mikaelin-seurakunnan järjestämän juhlan työmyyrinä ahkeroi 800 talkoolaista. Evankelinen liike on yksi Suomen vanhoista merkittävistä herätys-liikkeistä.

● **Vanhusten viikolla** lokakuussa laulettiin Turussa ja Kaarinassa van-hoja, suosittuja lauluja ja virsiä. ”Täällä Pohjantähden alla” ja ”Oi, katsohan lintua oksalla puun” soi viidessä kirkossa.

● **Aikuiset palasivat** elämän perus-kysymyksiä äärelle Katariinanseura-kunnan jatkorippikoulussa. Etsijöille, epäilijöille ja ihmettelijöille tarkoitettu ryhmä aloitti kerran kuukaudessa tapahtuvat pohdiskelut syyskuussa.



Valokuva 1930-luvun alusta esittää työmiehiä tauolla rakenteilla olevan Martinkirkon katolla.

● **Minun Martini -illoissa** muisteltiin ja tarinoitiin Martin alueen rakkaista paikoista ja tapahtumista. Muisteluilat olivat osa TEHDAS Teatterin ja ja Mar-tinseurakunnan yhteistä teatteriprojek-tia. Juuret ovat jokaiselle tärkeitä!

Aikamatka kirkkoihin ja kappeleihin

● Turun kirkkoista ja kappeleistä julkaistiin kesäkuussa uusi yhtenäinen esitesarja. Nämä minioppaat esittelevät rakennusten historiaa, arkkitehtuuria ja symboliikkaa. Koko esitesarjan voi hankkia kauniissa lahjakotelossa Tuomiokirkon infopisteestä.



Lasten Tuomiokirkko

● Kuinka suuri kerrostalo mahtuu Tuomiokirkon sisälle? Montako enkeliä lentelee kirkossa? Tuomiokirkon esitelykorttien avulla kirkkoa voi katsella lasten näkökulmasta. Kortit esittelevät yhdeksän kohdetta. Esittely sisältää tietoa, keskustelukysymyksiä ja puuhaohjeita.

Päiväkotiryhmät ja lapset vanhempineen ja kummeineen voivat pyytää kortit käyttöönsä Tuomiokirkon infopisteestä. Ne voi myös ladata seurakuntayhtymän nettisivuilta. Toukuu-kuussa valmistuneet kortit ovat saatavissa suomeksi, ruotsiksi ja englanniksi.

Tuomiokirkon kiviportailla Aarre katseli tummaa ovea. Se oli sama kuin valokuvassa. Hän avasi painavan oven ja astui sisään.

Kirkon keskikäytävä jatkui etäisyyksiin. Yllä kohosivat holvit korkeuteen. Kaukana edessä hohteli alttaritaulu. Aarre lähti sitä kohti.

Alttaritaulun tuntumassa touhusi lapsiryhmä. Lapset ja pari aikuista piirittivät kastemaljaa ja juttelivat innokkaasti.

”Täällä minut siis kastettiin”, Aarre ajatteli. Mahtoiko tuo olla se sama malja?

Aarre kiersi kirkkoa. Ristikkoaitausten takana holvimaisissa tiloissa tuikki tähtitaivaita ja suikerteli lehtiä. Pienet leijonat vartioivat kappeleihin haudattujen rauhaa. Miksi hän ei ollut tiennyt, että täällä lepäsi kuningatarakin tummassa arkussaan?

Pois lähtiessään Aarre osti pienen kirkkoesitteen eteisen infopisteestä. Seuraavalla kerralla hän tietäisi enemmän.

Vaikka oli jo myöhä, Aarre soitti isälleen. Isän hauras ääni kuulosti hämmästyneeltä. Viime soitosta oli kuukausia, tapaamisesta vielä kauemmin. Ei vain tullut käytyä toisella puolella Suomea. Isä selviytyi kyllä palvelutalossa uuden puolisonsa kanssa.

Lyhyiden alkukuulumisten jälkeen Aarre kertoi Ellan paketista. Muistiko isä Ellasta jotakin? Isä haparoi tietojaan.

Ella oli lähtenyt 20-luvulla Amerikkaan isonveljensä kanssa.

”Mikon kanssa”, Aarre sanoi.

”Mikon kanssa leveämmän leivän toivossa”, isä vahvisti.

Sitten tuli lama. Taskut tyhjinä Ella ja



Mikko palasivat Suomeen. Ella lähti takaisin talvisodan aattona, Mikko joutui rintamalle. ”Voitan vain tämän sodan ja tulen sitten perässä”, Mikko oli sanonut Ellalle. Hän kaatui jatkosodassa, ja hänet haudattiin Turun hautausmaalle sankarihautaan.

Ella teki Amerikassa töitä kotiapulaisena. Hän kävi sodan jälkeen pari kertaa Suomessa. Isäkin tapasi hänet.

”Ristiäisissä”, Aarre sanoi.

”Aivan”, isä muisti, ”sinun ristiäisissäsi viimeksi. Mukava, iloinen ihminen. Äidillesi hän oli läheinen. Olivat kirjeenvaihdossa.”

”Tulehan käymään”, isä sanoi puhelun lopuksi.

”Yritän tulla”, Aarre vastasi, mutta lisäsi sitten: ”Tulen varmasti. Juhannuksena viimeistään.”

Aamulla Aarre heräsi aikaisin. Hän etsi netistä Turun hautausmaan kartan ja sopivan bussin.

Sankarihautojen rivistöt olivat lumen peitossa. Mikon hautakiveä oli mahdoton löytää.

”Keväällä uudelleen”, Aarre ajatteli. Hänen mielessään välähti, että isäkin olisi saattanut päätyä näihin hautoihin eikä hän olisi siinä tapauksessa edes syntynyt.

Sankarihautoilta nousi tie mäelle, jolla seisoivat vaalea rakennus. Ovelle johti pylväskäytävä. Se toi mieleen kreikkalaisen temppelin. Oven ikkunoissa kiipeili metallista taottuja köynnöksiä. Ovi oli kiinni.

Aarre kiersi rakennuksen sivulle. Siellä koko seinä oli lasia. Seinästä työntyivät ulos

kapea kivistä tehty käytävä. Sen ulkopintaan oli veistetty ihmisen kaltaisia hahmoja. Veistokset alkoivat rakennuksen sisästä. Ne näyttivät liukuvan keveästi lasin läpi ulos, aivan kuin mitkään rajat eivät niitä enää pidätelisi.

Rakennuksen toisella puolella kohosi korkea muistomerkki. Sen reunassa graniittinen naishahmo tuntui liitelevän kuin painottomana. Vieressä oli teksti:

*”Rakkaus ei koskaan bäviä.
Kärleken aldrig förgår.
Pro patria 1939 - 1944.”*

Bussille kävellessään Aarre näki opasteen, joka viittasi vaaleaan rakennukseen. Kyltissä luki ”Ylösnousemuskappeli”.

● **Alkuvuodesta lähtien** koululaiset saattoivat lähettää kysymyksiään tekstiviesteinä Tekstaritupuun. Tekstaritupussa päivystivät kirkon nuorisotyön ammattilaiset. Koululaisia askarruttivat muun muassa koulukiusaaminen, kodin asiat ja seurustelu.

● **Kesämatkailijoita** varten Turun ja Kaarinan tiekirkot olivat jälleen auki. Kirkot kutsuivat sekä nähtävyyksien äärelle että hiljaisuuteen. Turun tuomiokirkossa poikkesi viime vuonna 150.000 matkailijaa.

● **Turun tuomiokirkkoon** voi tutustua kännykkä kourassa. Älypuhelimien internetistä ladattava Nomadi-sovellus kulkee retkeilijän kanssa etapista toiseen läpi keskiajan tarinoiden. Sovelluksen voi ladata osoitteesta m.citynomadi.com.

● **Kuusiston piispanpäivillä** kuljettiin muinaisten piispojen jalanjäljillä elokuussa. Vanhan piispanlinnan raunioilla vietettiin iloista lastentapahtumaa ja pidettiin markkinat. Kaarinan Piispanristiltä Kuusiston kirkkoon tehtiin kahdeksan kilometrin pyhiinvaellus. Kuusiston kirkko juhli 220-vuotisjuhliansa. Sen kunniaksi julkaistiin kirja kirkon ja seurakunnan historiasta.

● **Toivoa** oli horisontti täynnä loka-kuussa Hirvensalossa, Kunstenniemen, Sinapin ja Hennalan leirikeskoksissa ja Taidekappelissa. Saariston tapahumaviikon yltäkyläisessä paketissa suojeltiin lapsuutta, ihmeteltiin parisuhteen palikoita, saunottiin, laulettiin senioreiden toivelauluja, leikittiin meirosvoa ja hiljennettiin. Viikko päättyi Kaksikerran kirkossa sadonkorjuun kiitosjuhlaan.



● **Isät ja lapset** leikkivät ja touhusivat isänpäivää edeltävänä lauantaina Leaf Arenalla Kärsämäessä. Seurakuntayhtymä tarjosi toiminnallista yhdessäoloa pojille, tytöille ja heidän isilleen.

● **Marraskuussa** vietettiin Mikaelin-kirkossa Äijämessua bluesin säestyksellä. Messuun osallistujat tunnustivat, ettei elämänpolku ole aina siloinen, mutta toivo on aina totta. Jatkoilla iskettiin tarinaa Mallaskukossa.

Leaf Arenalla saattoi saada isänpäivän aattona vaikka kasvomaalauksen.

Kotona Aarre selasi Ella-tädin Uutta testamenttia. Sitä oli alleviivattu ahkerasti. Johanneksen evankeliumin kolmannen luvun kohdalla oli prässätty, haalistunut kukka. Sivulla paistoi punainen alleviivaus: ”Tuuli puhaltaa, missä hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, ja et tiedä, mistä hän tulee taikka minne hän menee.”

Seuraavan aukeaman väliin oli taitettu kellastunut paperi, rippikoulutodistus. Todistuksen oli allekirjoittanut rovasti Ivar Tallgren. Ella oli päässyt ripille juhannuksena 1927 Maarian kirkossa.

Aarre yritti muistaa omaa rippikouluun. Koulupäivän jälkeen hän oli raahautunut seurakuntakodille nuorten kihisevässä joukossa. Hänen edessään oli istunut eräs Tiina. Ajatukset olivat harhailleet ihan muualla kuin katekismuksessa.

Millaista rippikoulu oli nykyisin?

1500 rippikoululaista

● Noin 1500 nuorta kävi jälleen rippikoulun Turussa ja Kaarinassa. Määrä on noin 93 prosenttia seurakuntayhtymän alueella asuvista, kirkkoon kuuluvista rippikouluikäisistä.

Valtaosa nuorista käy rippikoulunsa leirillä. Erilaisista vaihtoehdoista ilmoitettiin ripariesitteessä, joka postitettiin nuorille edellisenä syksynä.

Riparin ydin tiivistyy uskoon, elämään ja rukoukseen. Rippikoulu avaa nuorelle mahdollisuuden äänestää seurakuntavaaleissa, toimia kummina ja tulla vihityksi avioliittoon kirkossa.

www.turunseurakunnat.fi/porta/fi/toimintaa/kasvatus/zookenen/



Aarre avasi tietokoneen ja naputteli hakuksanoiksi ”rippikoulu turku”. Ensimmäinen linkki vei hänet mukanaan: ”Seitsemäs taivas Turun ja Kaarinan seurakuntayhtymä”.

Oli jo ilta, kun hän huomasi, ettei ollut edes syönyt.

* * *

”Täälläkään en ole koskaan käynyt”, Aarre mietti seuraavana päivänä katsellessaan Maarian kirkon holveja. Onneksi kirkossa oli menossa jokin harjoitus, ja hänkin oli päässyt sisälle.

Kalkituilla seinillä oli lapsekkaita maalauksia. Laivoja, joiden kannella miehet heiluttivat suuri kämmeniään. Ritari ratsun selässä peitsi ojossa. Outoja oli oita – olivatko ne pirun kuvia? Hienoja veistoksia saarnatuolin kyljessä. Miten vanhoja ne olivat? Kolmesataa vuotta? Neljäsataa?

Ovensuusta Aarre otti mukaansa kirkon esitteen ja pudotti kolikon maksuksi lippaaseen.

Kirkkomaalla mutkitteli lumisia polkuja. Erään polun varrella oli hautaristi, johon oli kaiverrettu Ivar Tallgrenin nimi. Ellan rippipappi lepäsi siis tässä. Vieressä oli muita Tallgreneja. Eräs heistä oli Anna-Maria. Oliko Ellasta tehty hänen kaimansa? Tänne voisi joskus tuoda kynttilän.

* * *

Illalla Aarre alkoi selvittää Ellan kirjekuoren sisältöä. Joukosta löytyi ohut taiteltu silkkipaperi. Se oli kirje.

”Rakas Aarre”, olivat kirjeen ensimmäiset sanat.

Aarren oli pakko nousta ja ottaa pari askelta. Kurkkua kuristi oudosti. Hän



hengitti syvään ja seisautti ikkunan eteen. Ulkona oli pimeää. Tummasta lasista hän näki oman kuvansa.

Hän aloitti lukemisen uudelleen.

”Rakas Aarre. Anteeksi, minä en ole kirjoittanut Sinulle. Sinun rakas Äiti oli minun hyvä ystävä. Hän kuoli, minä olin niin surullinen. Minulla ei ole Sinun addressi. Minä toivon tämä preivi tulee Sinulle. Minun Suomi on vähä huono.”

Lopun kirjeen Ella oli kirjoittanut eng-

lanniksi. Hän kertoi, että Aarren äiti ja isä olivat halunneet kauan lasta. Toivosta oli jo luovuttu. Yllätys ja ilo oli suuri, kun poika syntyi. Ella oli ehdottanut nimeksi Aarre. Johannes oli suvun perinteinen nimi, ja olihan Johannes Kastajakin yllätys vanhemmilleen. Oliko Aarrella lapsia, kenties pikku Johannes? Sitten seurasi Aarrelle vieras merkintä: ”2 Cor. 4:7”.

Itsestään Ella kertoi vain, että taivaan Isä oli antanut hänellä rikkaan elämän.

Hän oli rukoillut, että hänen rakkaalla kummipojallaan olisi myös hyvä elämä. Hänellä oli Aarrelle muutama pieni pyyntö.

”Ei ikinä”, Aarre ajatteli luettuaan pyynnöt. ”Minuthan naurettaisiin ulos.”

Aarre kiukutteli Ellalle kauan ja kehitteli mielessään omia viimeisiä toiveitaan jälkeen jäävien kiusaksi. Ketään jälkeen jääviä ei tosin ollut.

● **Mikaalinkirkko** täyttyi ääriään myöten, kun **Samuli Edelmann, Koop Arponen** ja useat muut artistit konsertoivat TYKS:in lastenklinikan hyväksi marras- ja joulukuussa. Kaikkein pienimpien auttaminen on monien sydämenasia: tukea kertyi 21666 euroa Keskolalle ja uuden lastenosaston sisustamiseen.

● **Työporukat** ja yksityiset ihmiset osallistuivat innolla Lahja lapselle -keräykseen. Vähävaraisten perheiden lapset esittivät lahjatoiveita ja lahjoittajat toteuttivat ne. 123 talkoolaista kääri 1025 pakettia ja diakoniatyön tontut veivät ne perille.

● **Joulunalusviikolla** Paattisten, Martin ja Vahdon kirkkoissa vietiin yleisö pohtimaan ahneen ja itsekeskeisen joulua. Paattislaisen **Yrjänä Ermalan** johdolla parikymmentä harrastajanäyttelijää, orkesteri ja laulajia esitti 'Joululaulu'-nimistä näytelmää, uutta tulkintaa Dickensin 'Saiturin joulusta'. Pääsymaksun tuotto meni Unicefille.

● **Tuhannet** turkulaiset ja kaarinalaiset lauloivat jälleen kauneimpia joululauluja kirkkoissa ja seurakuntakodeissa. Joulumielelle johdatteli 57 joululaulutaluisuutta. Niiden kolehtituotolla autettiin hankkimaan lukutaitoa Aasian lapsille.

Taas yksi pakettiautolin vähävaraisten perheiden lasten joululahjoja lähdössä Diakoniasivustuksesta. Minna Rosvall lastaa autoa.



Maarian kirkko täyttyi joulumieltä hakeneista laulajista.



Suuri sydän auttaa

● Tietokone, puhelin, digiboksi, netti – apua! Suurella sydämellä -vapaaehtoistoiminnan digiapu pelasti vuoden aikana monia pulasta. Palvelu tarjoaa opastusta esimerkiksi tietokoneen ostoon ja verkkopankin käyttämiseen. Digiapu on tarkoitettu erityisesti ikääntyville, mutta myös muille neuvoa tarvitseville. Palvelu on maksutonta ja kertaluonteista. Digiapu järjestyy diakonian lähimmäisavun välityksen kautta. Suurella sydämellä -rekrytointisivusto aloitti Turussa elokuussa 2010. Yli kolmesataa vapaaehtoista on löytänyt oman hommansa sivujen kautta. Tehtäviä riittää ehtoollisavustajasta kissanhoitajaan.



www.turku.suurellasydamella.fi

Lumet olivat jo sulaneet, kun Aarre vihdoinkin soitti seurakuntayhtymään. Hän oli päätellyt nettisivuilta, että oikea osoite olisi kasvatusasiain keskuksessa kohta ”Lapset ja lapsiperheet”.

Aarre änkytti asiansa.

”Sehän kuulostaa jännittävältä”, ääni vastasi iloisesti puhelimesta. ”Eiköhän asia järjesty.”

Pari viikkoa myöhemmin Aarre vei Ellan lähettämät lasten piirustukset seurakunnan perhekerhoon. Paikalla oli lapsia, äitejä ja joku isäkin.

Aarre kertoi opotyöstä, joka lähti isonveljensä kanssa kauas Amerikkaan etsimään onneaan. Tytön nimi oli Ella.

”Minäkin olen Ella”, ilmoitti yksi lapsista.

Tämä Amerikan Ella siivosi, laitto ruokaa ja hoiti lapsia. Lisäksi hän auttoi

kotia, jossa asui äidittömiä ja isättömiä lapsia. Ella oli lapsille kuin mummo. Ja tässä nyt oli sen kodin lasten piirtämiä kuvia, jotka Ella pyysi tuomaan tänne kerhoon.

Äidit ja lapset katselivat kuvia innokkaasti ja kyselivät lisää. Lapsille oli varattu värikyniä ja papereita, ja pian he kiikuttivat piirroksia Aarren katsotavaksi.

Pienen Ellan piirroksessa hehkui keskellä suuri keltainen soikio, jolla oli silmät, naurava suu ja pari viivaa sivuilla, kädet.

”Se on Ella-mummo”, piirtäjä esitteli.

Keltaisen mummon molemmin puolin oli tiiviisti rinnakkain sinisiä, vihreitä, ruskeita ja punaisia soikioita. Niilläkin oli silmät ja suu hymyssä.

”Nämä on lapsia.”

Tyttö ojensi piirustuksen Aarrelle. ”Sinä saat sen omaksi.”

Kotona Aarre kiinnitti piirustuksen jääkaapin oveen.

* * *

Alkuun päästyään Aarre marssi jo viikon kuluttua Puutarhakadulle diakoniakeskukseen. Taskussa hänellä oli kymmenen dollarin seteli.

Ella oli vaikeina vuosinaan saanut apua seurakunnan diakonisoilta. Hän toivoi, että Aarre toimittaisi hänen dollariroponsa kirkon laupeudentyöhön.

”Tätä paikkaa Ella varmaan tarkoitti”, Aarre oli ajatellut luettuaan seurakuntayhtymän diakoniasivuilta: ”Diakonian tehtävänä on etsiä, lievittää ja poistaa ihmisten hätää ja kärsimystä.”

Kaikki sujui mutkattomasti. Juttelu diakoniatyöntekijän kanssa oli leppoisaa. Ellan dollarit päätettiin antaa Yhteisvastuukeräykseen. Mutta kun diakoniatyöntekijä yritti tulostaa lahjoituksesta Aarren pyytämän tositteen, tulostin ei toiminutkaan.

”Saanko katsoa?” Aarre sanoi ja kumartui tietokoneen puoleen. Hetken kuluttua tulostin totteli.

”Taitaa olla leipälajisi”, diakoni arveli.

”Ei – tai on... ollut”, Aarre vältteli, mutta sitten sanat alkoivat vain tuntea suusta ulos.

Kohta hän tajusi kertoneensa koko elämäntarinansa. Puna poltti kaulaa, korvia kuumotti.

”Anteeksi”, Aarre mutisi. ”Ei ollut tarkoitus.”

”Tämä on oikea paikka puhua tällaisista”, diakoni sanoi. ”Haluatko kertoa lisää?”

Tuntia myöhemmin Aarre seiso diakoniakeskuksen pihalla. Taivas oli sininen. Aurinko häikäisi. Katolla istui mustarastas. Sen keltaisesta nokasta virtasi laulu, joka täytti pihan.

”Kevät on tullut”, Aarre ajatteli.

Taskussa hänellä oli vieraan ihmisen nimi, osoite ja puhelinnumero. Huomenna hän menisi opastamaan nimen omistavaa ikämiestä tietokoneen hankinnassa.

Hänen oma nimensä oli nyt diakonian lähimmäisavun listalla. Hän oli lupautunut auttamaan eläkeläisiä erilaisissa tietotekniikan kysymyksissä.



Kun rahat ei riitä

● Miksi tili näyttää aina tyhjää? kysyttiin lokakuussa Kylpylähotelli Caribiassa. Seurakuntayhtymän järjestämässä Kun rahat ei riitä -tapahtumassa asiantuntijat puhuivat ulosotosta, velkajärjestelyistä ja kirkon auttamismahdollisuuksista. Tilaisuus oli avoin ja maksuton.

Lapsille oli järjestetty omaa ohjelmaa. Sitten lounastettiin ja käytiin koko perheen voimin pulikoimassa.



www.kirkkoauttaaturussa.fi

Parasta pienimmille

● Henrikinseurakunta ja kaupunki yhdistivät voimansa perheiden hyväksi. Henrikin alueella aloitettiin uudenlaisia perhekerhoja, joita vetävät kaupungin lastentarhanopettaja sekä seurakunnan lastenohjaaja ja perhetyöntekijä yhdessä.

Kolme kertaa viikossa koontuvat kerhot ovat saaneet liikelle kotona pienten lasten kanssa olevat vanhemmat runsain joukoin. Turun ja Kaarinan seurakunnissa toimii näiden lisäksi 27 muuta perhekerhoa.



Aarre asteli rivakasti Mikaelinkirkon vieritse. Hänen ohittaessaan kirkon ilmoitustaulua silmänurkassa vilahti päivämäärä 26.5. – hänen kastepäivänsä. Aarre palasi pari askelta takaisin.

”Voimasanoja 200 vuotta”, juliste ilmoitti. 26.5. olisi Suomen Pipliaseuran merkkivuoden pääjuhla Mikaelinkirkossa. Koko viikonvaihe omistettaisiin Raamattuvuoden juhlintaan.

Toukokuun 26. päivänä Aarre istui täydessä Mikaelinkirkossa ja seurasi näytelmän tapaista ohjelmaa.

Esityksessä kohtalo viskoi skotlantilaista herra Patersonia maasta ja tehtävästä toiseen kaksisataa vuotta sitten. Juuri kun hän pääsi alkuun jossakin tehtävässä, sota tai muu sattuma pakotti hänet toisaalle. Hän päätyi Suomeenkin ja oli perustamassa Pipliaseuraa, jota nyt juhlittiin.

”Sattumako se meitä vie?” Aarre ajatteli. Toisilla on hyviä, toisilla huonoja sattumia.

Vastoinkäymisestä huolimatta herra Paterson ei jäänyt missään toimetomaksi. ”Uskotteko te Sanan voimaan?” hän kysyi arkipiispaltakin, joka istui yleisön joukossa. Ilmeisesti Paterson itse uskoi. Takaiskut näyttivät kääntyvän asioiden parhaaksi.

Aarre kierteli vielä seuraavana päivänä Raamattujuhlan tapahtumissa. Eräältä myyntipöydältä hän osti sähköisen Raamatun.

Kotona Aarre latasi e-Piplian tietokoneelleen ja alkoi selata. Hän kirjoitti hakuun ”aarre”. Tuloksena oli monta raamatunkohtaa. Yksi niistä oli Toisen korinttilaiskirjeen neljännen luvun seitsemäs jae. Aarre tajusi, että Ellan kirjeen outo merkintä tarkoitti tätä kohtaa.

”Tämä aarre on meissä saviastioissa, jotta nähtäisiin tuon valtavan voiman olevan peräisin Jumalasta eikä meistä itsestämme.”

Aarre luki eteenpäin: ”Me olemme kaikin tavoin abtaalla mutta emme umpikujuissa, neuvottomia mutta emme toivottomia – ”

Ei, nämä lauseet eivät koskeneet häntä. Ehkä Patersonin tapaisia ihmisiä, ei häntä.

Hän sulki tietokoneen. Mielessä vihlausi epämääräisesti.

Kirjojen kirjan vuosi

● Raamattuvuotta juhlittiin koko maassa 2012. Suomenkielinen Raamattu täytti 370 vuotta ja nykyinen kirkkoraamattu 20 vuotta. Lisäksi Kirjojen kirjan levitykseen erikoistunut, maan vanhin kristillinen järjestö Suomen Pipliaseura täytti 200 vuotta.

Raamattuvuoden ekumeeninen pääjuhla järjestettiin Turussa toukokuuisena helluntaiviikonloppuna.

Kevään aikana Piplia luettiin kannesta kanteen Tuomiokirkossa järjestetyssä tempauksessa. Raamattua lukivat sadat vapaaehtoiset parilla kymmenellä kielellä. Syksyllä tapahtuma jatkui alkukristillisiä apokryfikirjoja lukien.

Kesällä Aarre kävi isän 90-vuotisjuhlilla. Hän etsi Mikon haudan ja kävi äitinsä haudalla. Hän vei kukkia Tallgrenin haudalle.

Puhelin oli alkanut soida. Häntä pyydettiin seurakunnan erilaisiin tehtäviin. Hän neuvoi ikäihmisiä kännykän käytössä ja digiboksin asentamisessa. Kalenteriin tuli varauksia.

Tuttuja oli karttunut. Monet moikkailivat, kun hän kävi Lyhdyssä, jossa muutkin lähimmäisavun vapaaehtoiset liikkuivat.

Kuitenkin Aarre löysi itsensä iltainen tuijottamasta ikkunasta ulos tyhjin ajatuksin. Kuka välittää hänestä lopulta hänen itsensä takia?

Kesä kääntyi syksyyn. Ellan yksi toive oli vielä täyttämättä. Laulumoniste piti toimittaa jollekin kirkkokuorolle.

Aarre ei tuntenut yhtään kuoroa. Kirkkokuoro todennäköisesti laulaisi kirkossa. Kuoron löytäisi siis jumalanpalveluksesta. Mutta Aarresta tuntui vaikealta mennä sellaiseen. Hän ei tiennyt, milloin pitäisi nousta seisomaan, milloin istua. Viimeksi hän oli ollut jumalanpalveluksessa päästessään ripille.

Ellan asia painoi Aarrea. Pakko sinne jumalanpalvelukseen olisi mennä. Voisiko sitä harjoitella etukäteen? Hän kääntyi taas internetin puoleen. Sieltä löytyi virtuaalikirjko. Miten se ei ollut osunut silmiin?

Verkkosivuilla luvattiin myös, että Kaarinan seurakunnassa pidettiin messu, johon oli matala kynnyks.

”Sopii minulle”, Aarre ajatteli.

Nuottipino kinalossa Aarre lähti eräänä sunnuntai-iltana Kaarinaan. Messussa oli helppo nousta ja istua joukon mukana. Mutta se tuntui sivuseikalta.

”Kaikki ihmisen aidot tunteet olivat Jeesukselle itselleen tuttuja”, pappi sanoi

Tunteiden messu

● Rakkaus ja viha, anteeksianto ja syyllisyys, rauha ja nolous ja muut tunteet ovat olleet Kaarinan messun teemoina syyskuusta lähtien. Sunnuntai-iltaisin Kaarinan kirkossa pidettäviä messuja valmistellaan seurakuntalaisten kanssa ja niihin on helppo tulla.

Virtuaalikirjko

● Tervetuloa jumalanpalvelukseen myös internetin välityksellä!



www.virtuaalikirjko.fi



puheessaan. ”Hän hyväksyy meidät sellaisia kuin olemme.”

Sanat jäivät kaikumaan Aarren mielessä. Mutta kuoroa messussa ei ollut.

Koska kynnyks oli ylitetty, Aarre meni seuraavana sunnuntaina tavalliseen messuun. Siellä lauloi kuoro.

Messun jälkeen hän antoi laulumonisten kirkkokuoron johtajalle. Tämä alkoi heti hyräillä lauluja nuoteista.

”Hienoja”, hän sanoi ja ihastui Aarren kertomukseen Ellasta. ”Tule kertomaan se kuorolle, kun alamme harjoitella näitä.”

Jäljellä oli enää Ellan reseptivihko. Siihen ei liittynyt mitään toivetta. Oliko Ella tarkoittanut sen Aarren omaan kokkaamiseen? Hän ei osannut muuta kuin keittää puuroa ja perunoita.

Kun Aarre kutsuttiin kuoron harjoitukseen kertomaan laulujen alkuperästä, hän otti mielijohteesta reseptikirjan mukaansa.

Aarre jäi seuraamaan harjoituksia.

Kahvituolla hän näytti reseptejä pöytätovereille. Punatukkainen nainen alkoi selata sitä.

”Tämähän on aarre!” nainen huudahti.

Kaikki nauroivat, Aarrekin.

”Anteeksi, en tarkoittanut”, punatukkainen sanoi häkeltyneenä.

”Ei mitään”, Aarre rauhoitteli.

Nainen kertoi vetävänsä nuorten kokikerhoa seurakunnassa. Voisiko hän ottaa reseptivihkosta kopioita?

”Saat itsellesi koko vihkon”, Aarre sanoi. ”Ne on käyttöön tarkoitettu.”

”Kiitos!” punatukkainen innostui.

”Tule joskus katsomaan kokikerhoa. Ja tule päivälliselle. Laitan jotain näistä Ella-täidin herkuista. Sovitaan päivä heti.”

Sovittuna päivänä Aarre meni päivälliselle. Se oli erinomainen, ja he sopivat seuraavankin päivällisen.

Marraskuun lopulla Aarren puhelin soi. Hän oli juuri avaamassa jääkaapin ovea. Ovessa hoitivat pikku Ellan mummo ja lapset.

Nyt soitto ei tullut punatukkaiselta.

”Sä kuulemma hallitset digijutut”, soittaja sanoi esittäytyttyään.

”No, jotain...”

”Voisikö auttaa däänsmessussa?”

”Missä?”

”Däänsmessussa. Kirjotetaan D-A-N-C-E. Siis tanssi ja oikee messu.”

”En oikein tiedä...”

”Kun me tarvitaan roudareita, jotka tajuu digihommat. Valot, äänet, musa. Sitä ei voi antaa kelle vaan. Porukassa kaikki on prooväkeä. Sua suositeltiin.”

Aarrelle tuli mieleen, että punatukkainen voisi pitää tästä messusta.

”No, milloin...”

”Hienoo! Messu on Mikaelinkirkossa tammikuussa. Palaveri olis joulukuun alussa? Pääsetkö mukaan? Siitä tulee komeeta.” ■



Tanssia valossa

● Konemusiikki kaikui, valot välkyivät ja kirkkokuva tanssi Mikaelinkirkossa maaliskuussa. Ensimmäistä kertaa Turussa järjestetty dancemessu kokosi kirkon täyteen osallistujia.

Messuun kuuluivat kaikki luterilaisen jumalanpalveluksen osat. Dance-virret ja muu musiikki sekä visuaalinen ilme lavasteineen, valoineen ja videoseini- neen toteutettiin huippuammattilaisten voimin.

Vuosi 2012 numeroina

TILIKAUDEN TULOS

-4,6 miljoonaa euroa

JÄSENYYSMUUTOKSET 2012

Kastetut	1 429
Kuolleet	1 597
Uusi jäseniä muuton perusteella	17 648
Jäsenyys lakannut muuton vuoksi	18 079
Kirkkoon liittyneet	603
Kirkosta eronneet	1 696

UUODEN 2012 LOPUSSA

Kirkkoon kuului Turussa	69,3 %
Kirkkoon kuului Kaarinassa	79,7 %
Yhteensä	70,8 %

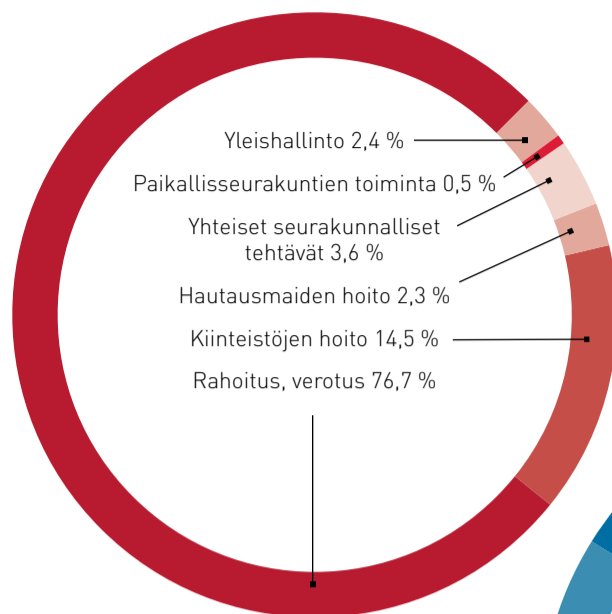
JÄSENMÄÄRÄT

	2011	2012
Henrikinseurakunta	16 559	16 265
Kaarinan seurakunta	17 893	17 852
Katariinanseurakunta	17 035	16 738
Maarian seurakunta	28 710	28 597
Martinseurakunta	19 302	19 195
Mikaelinseurakunta	20 699	20 709
Paattisten seurakunta	1 790	1 796
Piikkiön seurakunta	6 184	6 233
Tuomiokirkkoseurakunta	13 304	13 442
Åbo svenska församling	8 922	8 966

Yhteensä	150 398	149 793
Muutos		- 605

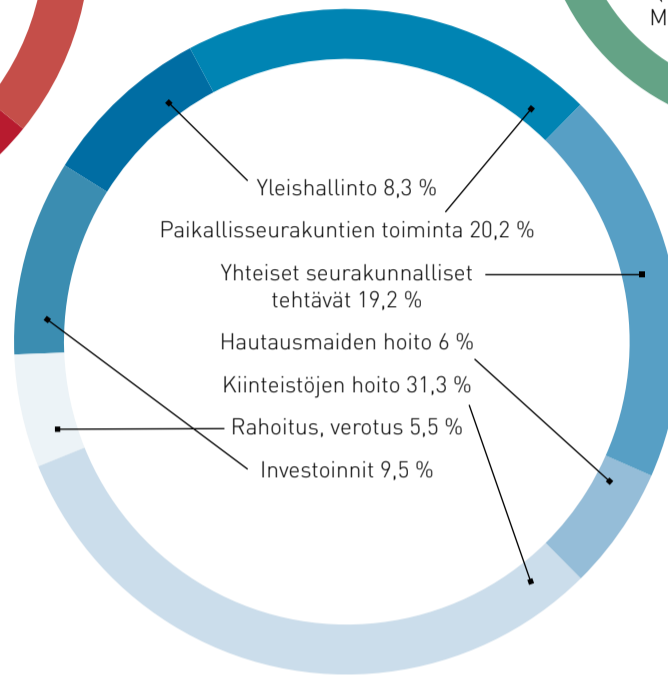
TULOT 2012

41,5 miljoonaa euroa



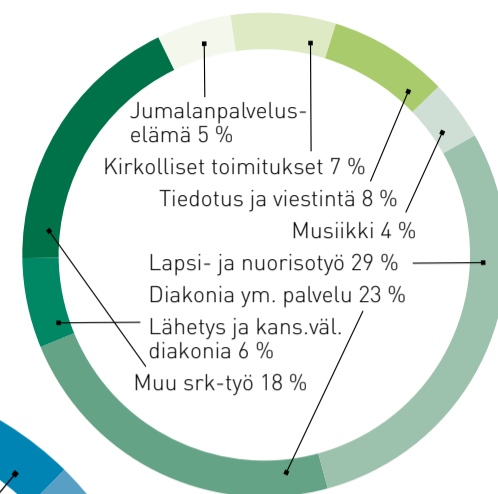
MENOT 2012

51 miljoonaa euroa



SEURAKUNNALLISET TOIMINTAMENOT 2012

18,0 miljoonaa euroa



Glimtar ur Åbo svenska församlingens verksamheter 2012

Text: Mia Bäck

Gudstjänstgrupper

● **Verksamheten med de nya gudstjänstgrupperna** berikade gudstjänstlivet. Gudstjänstgrupperna leddes av lekmanneordföranden och träffades i tur och ordning var sjätte vecka för att planera söndagens högmässa. Under högmässan hjälpte gudstjänstgruppsmedlemmarna till med att koka kyrkkaffe, dela ut psalmböcker och gudstjänstagenador, gå i procession, läsa bibeltexter, skriva och be kyrkans förbön, tända ljus för avlidna och fungera som nattvardsvärdar och nattvardsassistenter.

Utställningar

● **Tre kvinnliga bildkonstnärer** ställde ut sina konstverk i Aurelias första våning: **Ingrid Weckström** (Corpus femina), **Eva Maria Nordling** (Lux aeterna) och **Pernilla Björk** (Var människa). Intäkterna från utställningarna gick till olika missionsprojekt.



Anna Pusa

Fastegrupp

● **Under fastan** samlades en fastegrupp under ledning av **Laura Hellsten** i Domkyrkan för att inspireras i sin fasta och reflektera över **Patrik Hagmans** bok "Om kristet motstånd".

Bibelfest

● **Eftersom Bibelsällskapet** fyllde 200 år uppmärksammades jubileet och Bibeln kontinuerligt under året. Höjdpunkten på festligheterna var en trädgårdsfest på Aurelias gård i maj med sång, dans, clownen Motzky och utländska gäster.

Ny dagklubb

● **Efter en lång paus** startade samfälligheten en ny svenskspråkig dagklubb i Aurelia. Barn mellan 3 och 5 år deltog i dagklubben på tisdagar. Dagklubben var så populär att det var kö till platserna.

Musikalkonsert

● **ÅSF:s barnkör** framförde en välbesökt och fartfylld musikal om Moses i april i Henrikskyrkan. Den sprudlande barnkören växer varje år och leds av kantor **Birgitta Forsman**. Under konserten medverkade också **Frank Berger** och **Victor Wikström**.

Familjeläger

● **Eftersom familjelägret** under morsdagshelgen blivit så omtyckt ordnades två familjeläger under 2012, ett i maj och ett i oktober. Båda lägren var välbesökta och nytt för året var att tonåringarna hade eget program.

Träffar för ensamstående föräldrar

● **Diakon Katja Laaksonen** samlade ensamstående föräldrar till måltidsgemenskap och samtal. Varje träff hade ett tema och besöktes av en gäst. Barnen hade eget program i Café aderton.

Skriftskolförnyelse

● **Skriftskolan förnyades** och ordningen svängdes om. Årets konfirmander började sin konfirmandresa med läger och efter lägret träffades konfirmanderna i mindre grupper, deltog i gudstjänster och medverkade i gudstjänstgruppernas arbete. Församlingspastor **Mia Bäck** skrev en egen skribabok för Åbo svenska församling.

Kyrkoherdeinstallation

● **Under våren valde** församlingen ny kyrkoherde: TD **Björn Nalle Öhman**. Han efterträdde prosten **Eero Sepponen** som gick i pension på sommaren. Björn Nalle Öhman installerades av biskop **Björn Vikström** under en festlig högmässa i Domkyrkan i mitten av september.



Kyrkoherde Björn Öhman.